

RESSÒ DE LA PARAULA

Caritat en la Veritat: sobre l'avortament (1)

Tots estem immersos en la polèmica, suscitada a propòsit del projecte de llei sobre l'avortament, que el Govern espanyol ha confeccionat i que properament enviarà al Parlament per a la seva aprovació. No entrem en la qüestió de les raons polítiques que motiven de fet aquest projecte de llei, tot i ser un tema ben interessant. Però, al nostre parer, sí és urgent entrar en la qüestió de la manera d'argumentar que es fa servir per a convèncer a la gent de la bondat d'aquest projecte. Perquè la gent, els ciutadans, que en democràcia són al capdavant els responsables de la seva vida personal i social, han de saber què se'ls està dient, per tal de poder discernir i actuar en conseqüència.

Els defensors de l'avortament i d'aquesta llei en concret parlen de salut, d'estadístiques, de psicologia, de qualitat de vida, de drets... Tanmateix el que preocupa són els seus silencis. Preocupen els seus silencis sobre qüestions també de tipus mèdic, sociològic, psicològic o jurídic, que potser «no els interessa» plantejar; però principalment els seus silencis sobre qüestions de fons, i que resulten ser les més importants: la veritat de l'ésser humà, la veritat sobre el cos humà, la vida, la llibertat, la procreació, la sexualitat, els drets humans, l'amor... No en parlen, però l'avortament voluntari i la llei en qüestió es basen necessàriament en respostes a aquestes qüestions, encara que molts no en són conscients. Suposem que els polítics sí en són conscients, però no ho diuen, o no hi volen entrar. Per què?

Ha sorprès a molts que l'encíclica de Benet XVI *La Caritat en la Veritat*, de fort contingut social, i que ha merescut elogis de molts no creients, inclogui un missatge sobre l'avortament, en el marc del vertader desenvolupament humà:

«L'obertura a la vida és el centre del veritable desenvolupament. Quan una societat s'encamina cap a la supressió de la vida, acaba per no trobar l'energia necessària per a esforçar-se en el servei del veritable bé de l'home. Si es perd la sensibilitat personal i social per acollir una nova vida, també es marceixen altres formes d'acollida profitoses per a la vida social. L'acollida de la vida forja les energies morals i capacita per a l'ajuda recíproca» (n. 28).

Aquesta afirmació, com totes les que apareixen en l'encíclica sobre moral social, són conseqüència del que els cristians entenem per «veritat d'ésser humà, de la vida humana, de la dignitat, de la relació personal, de l'amor...». Allò més original de l'encíclica és precisament deduir tota la moral social del seu principi, del seu cor i la seva essència: que la caritat és inseparable de la veritat i que la veritat no es pot realitzar més que en la caritat.

—Aquest principi és la font i l'ànima: si no el sabem aplicar a tots els aspectes de la vida, la nostra moral restarà buida o serem incongruents i falsos.

—És una contradicció (un falsejament) difícil d'acceptar fer una defensa ferma de la dignitat humana i la justícia, i alhora menysprear i matar la vida humana, encara que sigui en els seus inicis (Joan Pau II).

—Mai la vida de l'altre és meua, no està disponible, no em pertany. La seva veritat és la seva dignitat. I la meua veritat és estimar-la. Ja és molt que m'hagi estat confiada... per servir-la.

L'avortament voluntari és molt greu. Però potser més greu és la mentalitat que l'alimenta.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Testimonis del Déu que és Amor

► Benet XVI canonitza avui a Roma un grup de cristians i cristianes que, en el seu temps, foren uns grans testimonis de la fe en el Déu que és Amor per a tothom, però d'una manera especial per als més pobres i desafavorits. D'esquerra a dreta i de dalt a baix: el dominic català P. Francesc Coll; el monjo trapenc Rafael Arnáiz; el P. Damià de Veuster, apòstol dels malats de lepra, i Joana Jugan, fundadora de les Germanetes dels Pobres.

GLOSSA

El proper diumenge se celebra el DOMUND

Cada any se'ns recorda la nostra missió de cristians. Les paraules de Jesús: «Aneu per tot el món...» ressonen avui més que mai a les nostres oïdes i al nostre cor. Tenim fe, hem rebut de Déu aquest do gratuït que ens fa creure en la seva Paraula, la que va arribar plenament a nosaltres per mitjà de Jesucrist.

Aquesta Paraula, ho sabem molt bé els qui tenim la sort de posseir-la i d'intentar viure-la, és la que dona pau al nostre cor i ens fa tastar la filiació divina que tots tenim. Ella ens il·lumina a cadascun de nosaltres i ens fa veure el camí amb esperança, encara que de vegades sigui espinós. Aquesta paraula, amorosa amb la tendresa de Déu, ens és molt propera i no la podem guardar tancada en el cor. Això se'ns recorda especialment en el Domund. La Llum és per il·luminar la cambra i és important on la col·loquem perquè il·lumini com més millor. També la Llum de la Paraula salvífica de l'Evangeli ha de ser expandida per il·luminar. Tots som convidats a seguir la crida de Jesús: «Aneu...». Així ho va fer l'apòstol Pau i tants sants, i homes i dones de tots els temps, també del nostre.

Tothom té dret a rebre la Llum de la paraula del Senyor. A nosaltres ens toca obrir el cor i deixar-la sortir. Uns en són l'avançada: tots els germans que

són als països llunyans, que en diem de missió. D'altres, sense moure'ns del lloc, hem d'irradiar també la Llum de la Paraula. Jesús no va fixar edat ni condició social o física. Va ser un «aneu...»

als deixebles. Cadascú en el seu lloc pot ser portador de Llum.

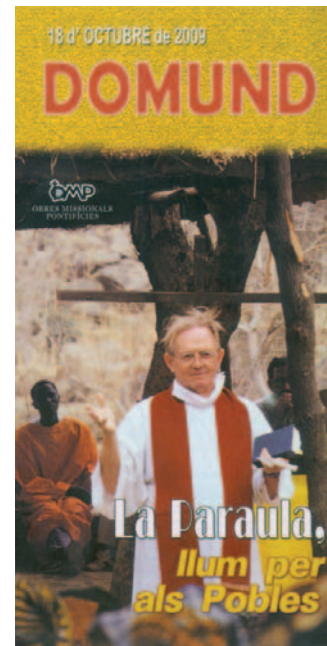
I això, com fer-ho? Els missioners, per arribar a totes les necessitats de la gent que els envolta, necessiten ajut econòmic, perquè les persones per viure hem de satisfer les necessitats físiques. L'almoïna nostra, doncs, serà un canal per transmetre la Llum.

La pregària és un altre dels canals importants. Jesús és cert que va dir: «Aneu...», però també ens va dir: «Demaneu i Déu us donarà...», i per a aquesta tasca evangelitzadora

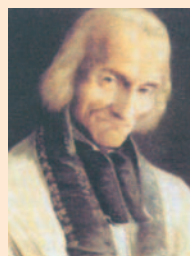
ra necessitem tota la força de l'Esperit.

Finalment, ho hem de fer amb el nostre agraïment al Senyor per haver comptat amb nosaltres per portar als altres la joia de viure en el seu coneixement i estimació. Fa molts anys algú va dir: «El dia que nosaltres no cremem d'amor, altres es moriran de fred». Ara podem dir: «El dia que nosaltres no expandim al nostre entorn i tan enllà com sigui possible la Llum de la Paraula de Déu, molts es quedaran a les fosques». Pensem-hi... i fem-ho!

Els delegats de missions de Catalunya i les illes Balears

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Estem en aquest món, però no som d'aquest món, ja que diem cada dia «Pare nostre que esteu en el cel». Hem d'esperar, doncs, per a la nostra recompensa estar a casa, a la casa paterna.

► *Estamos en este mundo, pero no somos de este mundo, ya que decimos cada día: «Padre nuestro que estás en los cielos». Tenemos pues que esperar para nuestra recompensa a estar en casa, en la casa paterna.*

(Cura de Ars. Su pensamiento, su corazón, Barcelona 1994)

DIUMENGE XXVIII DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 7,7-11)

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Junament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomputables.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.*

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Doneu-nos tants dies d'alegria / com ens n'heu donat d'aflicció, / tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra, / que els nostres fills vegin la vostra glòria. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,12-13)

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. En tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'Aquell a qui haurem de donar comptes.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 10,17-30)

Un dia que Jesús sortia de camí, un home corregué, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: «Per què em tractes de bo? De bo, només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare». Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove». Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi». Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és de difícil, d'entrar al Regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, que n'és de difícil, d'entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla, que no pas que un ric entri en el Regne de Déu». Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot».

Llavors Pere és posà a dir-li: «Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós». Jesús respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Ningú dels qui per mi i per anunciar l'Evangelí han deixat la casa, germans i germanes, pare, mare, fills o camps, no deixarà de rebre, ja en el temps present, el cent per u de cases, germans i germanes, mare, fills i camps, i també persecucions, i, en el món futur, tindrà la vida eterna».

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 7,7-11)

Supliqué, y se me concedió la prudencia; invoqué, y vino a mí el espíritu de sabiduría. La preferí a cetros y tronos, y, en su comparación, tuve en nada la riqueza.

No le equiparé la piedra más preciosa, porque todo el oro, a su lado, es un poco de arena, y, junto a ella, la plata vale lo que el barro. La quise más que la salud y la belleza, y me propuse tenerla por luz, porque su resplandor no tiene ocaso. Con ella me vinieron todos los bienes juntos, en sus manos había riquezas incontables.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Sácianos de tu misericordia, Señor. Y toda nuestra vida será alegría.*

Ensèñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Danos alegría, por los días en que nos afligiste, / por los años en que sufrimos desdichas. R.

Que tus siervos vean tu acción, / y sus hijos tu gloria. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Hb 4,12-13)

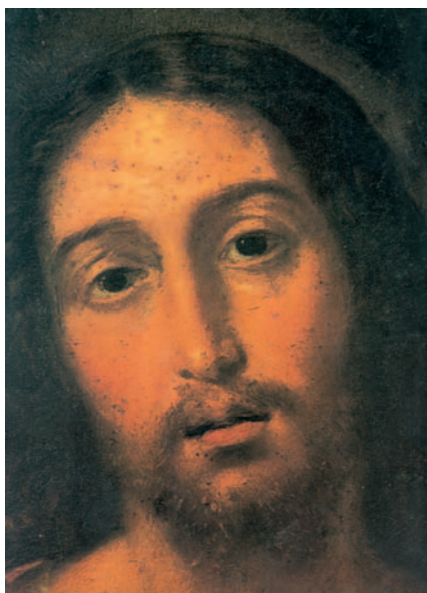
La palabra de Dios es viva y eficaz, más tajante que espada de doble filo, penetrante hasta el punto donde se dividen alma y espíritu, coyunturas y tuétanos. Juzga los deseos e intenciones del corazón. No hay criatura que escape a su mirada. Todo está patente y descubierto a los ojos de Aquel a quien hemos de rendir cuentas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,17-30)

En aquel tiempo, cuando salía Jesús al camino, se le acercó uno corriendo, se arrodilló y le preguntó: «Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?» Jesús le contestó: «¿Por qué me llamas bueno? No hay nadie bueno más que Dios. Ya sabes los mandamientos: no matarás, no cometerás adulterio, no robarás, no darás falso testimonio, no estafarás, honra a tu padre y a tu madre.» Él replicó: «Maestro, todo eso lo he cumplido desde pequeño.» Jesús se lo quedó mirando con cariño y le dijo: «Una cosa te falta: anda, vende lo que tienes, da el dinero a los pobres, así tendrás un tesoro en el cielo, y luego sígueme.» A estas palabras, él frunció el ceño y se marchó pesaroso, porque era muy rico.

Jesús, mirando alrededor, dijo a sus discípulos: «¡Qué difícil les va a ser a los ricos entrar en el reino de Dios!» Los discípulos se extrañaron de estas palabras. Jesús añadió: «Hijos, ¡qué difícil les es entrar en el reino de Dios a los que ponen su confianza en el dinero! Más fácil le es a un camello pasar por el ojo de una aguja, que a un rico entrar en el reino de Dios.» Ellos se espantaron y comentaban: «Entonces, ¿quién puede salvarse?» Jesús se les quedó mirando y les dijo: «Es imposible para los hombres, no para Dios. Dios lo puede todo.»

Pedro se puso a decirle: «Ya ves que nosotros lo hemos dejado todo y te hemos seguido.» Jesús dijo: «Os aseguro que quien deje casa, o hermanos o hermanas, o madre o padre, o hijos o tierras, por mí y por el Evangelio, recibirá ahora, en este tiempo, cien veces más —casas y hermanos y hermanas y madres e hijos y tierras, con persecuciones—, y en la edad futura vida eterna.»

Rostre de Crist. De la pintura *Santa Cena*, atribuida a Francisco Ribalta (1565-1628). Museu Provincial de València

COMENTARI

Intuir l'Infinit

Les dones i els homes necessitem un horitzó d'esperança que doni sentit a llevar-se cada matí. Generalment, no ho vivim d'una manera conscient, però sempre està present en l'energia vital. De vegades l'horitzó és curt de vista. Altres vegades mira més lluny.

Hi ha gent que en té prou amb la mirada material i es dedica a guanyar diners i a posseir. Uns altres viuen pendents de la cura de la salut. Altra gent accentua la recerca d'una posició social que li permeti tenir una imatge i participar del poder. Tots aquests ho-

ritzons tenen la seva raó i la seva importància, però arriba un moment a la vida que no satisfan el desig profund de sentit. Aquest sentit solament es pot albirar quan mirem l'Infinit.

La contemplació de la Paraula de Déu, no ens estalvia la recerca dels mitjans materials i humanistes per l'autorealització personal, però ens dona la llum per transformar aquests horitzons de sentit en una saviesa que assoleix l'entranya del sentit d'haver nascut, perquè *penetra en els ossos, en les intencions, els pensaments del cor i ens allibera.*

Per això l'horitzó que dóna sentit a la globalitat de la vida, amb totes les seves grandeses i limitacions no el podem conquerir solament amb la nostra força, però el podem intuir a la llum d'aquesta saviesa que ve de Déu, i que ens és donada gratuïtament, quan ens hi obrim de tot cor.

Certament, val la pena *vendre tot el que tenim, donar-ho als pobres i explorar el misteri de l'horitzó de la vida, seguint les petjades del Crist...* tot mirant l'Infinit...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Ac 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28 ■ **dimarts**: Rm 1,16-25 / Sl 18 / Lc 11,37-41 ■ **dimercres**: Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46 □ **dijous**: Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30 ■ **divendres**: Rm 4,1-8 / Sl 31 / Lc 12,1-7 ■ **dissabte**: Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12 ■ **diumenge** vinent, XXIX durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Is 33,10-11 / Sl 32 / He 4,14-16 / Mc 10,35-45.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

El futur passa per nosaltres

En el moment present, ho sabem per experiència pròpia, la situació de les transmissions cristianes és molt deficient. Davant d'una situació d'aquesta mena, pot irrompre molt fàcilment una cultura de la queixa i de les lamentacions que pot precipitar molts dels qui encara es professen cristians en un estat de resignació apàtica, d'immobilisme desencisat i, fins i tot, d'un cert escepticisme.

Segons que em sembla, és molt important de conèixer per què hem arribat a la situació actual, quines han estat les causes que han provocat la desestructuració tan ràpida i extensa del cristianisme de casa nostra, per què a Catalunya l'eufòria del Concili Vaticà II es va extingir tan de pressa, etcètera.

Totes aquestes reflexions, però, no ens haurien de servir per reforçar la temptació de precipitar-nos a una cultura de la queixa o del *no hi ha res a fer*, sinó que haurien de commoure les nostres fibres cristianes i forçar-nos a plantejar seriosament la pregunta cristiana per excel·lència, la qual, amb paraules de Dietrich Bonhoeffer, és: «Qui és avui Crist per a nosaltres?»

A Mt 6,34 hi podem llegir: «No us preocupeu pel dia de demà, que el demà tindrà les seves preocupacions. Ja en té prou cada dia amb el mal que porta». Aquesta advertència de Jesús ens insta a concentrar tots els nostres esforços en el dia d'avui, a no neguitejar-nos d'una manera malfalçada per les incerteses del futur que, malgrat tot, estarà a les mans de Déu.

Ara mateix, el futur del cristianisme som nosaltres mateixos, servents inútils carregats de complexos, sovint amb una baixíssima autoestima com a cristians.

Enmig de les incoherències i incerteses de l'hora present, l'imperatiu que Déu ens mostra com a resum de la seva voluntat és el mateix que Jesús va imposar a Simó Pere: «Tu segueix-me» (Jn 21,22).

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Observa el repòs del dia sagrat

El manament de santificar el dissabte en l'Antic Testament, o el diumenge en el Nou fa referència a una bona acció que Déu ens fa fer. Karl Rahner ho ha expressat dient que «en aquest manament, Déu cuida —si així ho podem dir— de l'home i de la seva llibertat i el seu alliberament. Déu vol procurar a l'home un temps regular de descans. Déu vol que l'home tingui un espai lliure en el qual pugui respirar.

Es tracta d'un temps sagrat que ens pertany a nosaltres i pertany a Déu, i en el qual ningú no pot disposar de nosaltres. És un temps lliure en el qual respirem tranquil·lament i ens sentim lliures de tot allò que ens escomet diàriament. Quan nosaltres descansem una mica del nostre treball, això afavoreix aquest treball, el qual esdevé més fecund, perquè «Déu ha beneït el dissabte» (i el diumenge). Coneixem molt bé els mànagers, que estan cremats perquè els diumenges no reposen, ja que utilitzen el cap de setmana per tal de tirar endavant el treball que tenen endarrerit.

El descans ens preserva d'esclavitzar-nos en el treball. És una qüestió de llibertat. Jesús dirà que «el dissabte està fet per a l'home. I no l'home per al dissabte» (Mc 2,27). Jesús ens diu que tots els manaments de Déu no fan més que afavorir l'home. Déu no ens ha imposat els seus manaments per fer prevaler la seva voluntat, sinó per possibilitar a l'home una vida humana digna. Jesús féu curacions conscientment en dissabte, i amb això està predicant una altra imatge de Déu. Déu està sempre pendent de nosaltres.

Celebrem correctament el descans si som conscients que Jesucrist, en la seva mort i en la seva resurrecció, ens ha alliberat de tots els poders d'aquest món que ens esclavitzen. El descans és un espai lliure que Déu ens regala.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

11. ✠ Diumenge XXVIII durant l'any. Mare de Déu del Remei. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr. Beat Joan XXIII, papa.

12. Dilluns. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Dmnina, vg.

13. Dimarts. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

14. Dimecres. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr. Sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. Dijous. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515-Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

16. Divendres. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïsa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Comings.

17. Dissabte. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

ENTREVISTA

JOSEP M. ROVIRA BELLOSÓ

Explicar la fe avui

El Dr. Josep M. Rovira Bellosó és un teòleg dels considerats de referència. La seva producció no s'atura perquè el seu treball de reflexió teològica continua... i de quina manera! Recentment, Mn. Rovira ha publicat un llibre que explica el cristianisme des de la solidesa del pensament teològic. *La fe cristiana en la societat actual* (Ed. 62, Col. Llibres a l'Abast) és el títol d'una obra elaborada «per als qui tenen una idea massa simplista de la religió cristiana», com són ara: «els indiferents profunds; els qui pensen el cristianisme com l'ànima de poder d'uns bisbes immobilitats; els qui volen una espiritualitat i la podrien trobar en la fe cristiana; els qui temen que el salt de la fe sigui irracional i contra el propi jo, en comptes de ser el pas decidit d'aquest món a Déu; els qui no s'adonen que la fe és també l'experiència de l'Amor de Déu que ens atreu».

Per què considera necessari explicar la fe cristiana?

Perquè, quan despleguem la fe cristiana segons els evangelis, ens meravella; des dels orígens fins avui. Que n'és de bella la fe com a donació de Déu a l'home i com a donació de l'home a Déu, amb la mediació de Crist i amb la comunicació de l'Esperit Sant que ens transfigura i ens fa passar a l'acció de l'amor fratern i al compromís! La persona, convertida a Jesús, es fa constant en la pregària i en l'Eucaristia, força de l'Esperit perquè la persona es doni als altres.

Quin paper juga la fe en el context social i cultural d'avui?

Per a mi, ajudar la gent a viure el temps dels homes, bastint una convivència pacífica, amb el rerefons del temps de Déu. Quan Francesc d'Assís renovellava a fons la vida de fe cristiana, va ser advertit per santa Clara que si s'endinsava en el temps de Déu tindria una gran pau.

I el futur de la fe?

El té Déu. Però la pau que ve de l'amistat amb Déu i el mode de viure com el de Crist és el do que la fe ens atorga com a persones i també a la societat que rep nous valors: l'esperança, l'alegria, la solidaritat, el respecte a la persona... La societat ho rebrà de *minories significatives*: de cristians convençuts que visquin amb el respecte degut a la convivència cívica.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

El hijo adoptado

Hay bastantes padres adoptivos que lo pasan mal. Están inmersos en gran número de dudas que les llenan de ansiedad. Se angustian acerca del origen de su hijo, es decir, están preocupados por sus antecedentes biológicos. Temen sobre cuándo revelarles la verdad de su adopción. Cómo será la relación con otros hijos o si los hubiera más adelante.

Quien decide adoptar debe afrontar el futuro del niño como si fuera el fruto de su propia fecundación. Para los padres adoptivos, sus hijos son tan hijos como si los hubieran parido. La madre adoptiva debe tener conciencia de que en todo momento y situación es la verdadera madre. La otra, la madre biológica, ya cumplió su papel de traer un ser a la vida. Respetemos su memoria.

Así como es —o debiera ser— importantísima la decisión de contraer matrimonio, otro tanto se puede aplicar a la decisión de adoptar un hijo. Hay que pensárselo bien y han de estar ambos padres plenamente convencidos y totalmente de acuerdo. «Es fundamental que el motivo de adopción sea el de amar y no el de ser amado», decía nuestro ilustre colega, el doctor Jerónimo de Moragas. En otras palabras: los egoísmos quedan aparte.

¿Cuándo hay que comunicarle al hijo que es adoptado? De entrada, no hay ninguna edad idónea para la revelación de la adopción. Cualquiera edad es buena. Simplemente, a medida que el niño pregunta, se le contesta. Con un lenguaje asequible a la edad mental del que pregunta. Demorar la revelación de la adopción es exponerse a tener problemas con el hijo. Si se entera por terceros, como mínimo podrá perdernos su confianza.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Inauguració del curs al Seminari. El passat 22 de setembre els seminaristes majors i menors de les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona van celebrar l'inici del curs amb els seus pastors, respectivament Agustí Cortés Soriano i Lluís Martínez Sistach, en dos moments: l'eucaristia a les 19 h a la capella del Seminari i el posterior sopar de germanor. Enguany, de la nostra diòcesi s'han incorporat al seminari major Adrián Mauro, de Sant Feliu de Llobregat, i Sergi Sicília, de Sant Just Desvern, i al seminari menor Jordi Sans, de Sant Pere de Ribes. D'aquesta manera, són vuit els seminaristes diocesans.

Presentació del llibre 800 anys de presència cristiana a Molins de Rei. El passat 23 de setembre, en les vigílies de la festa major dedicada a Sant Miquel, es va presentar aquesta publicació, a l'aula de cultura de Caixa del Penedès. El llibre conté les 9 conferències que

ESGLÉSIA DIOCESANA

III Trobada diocesana de catequistes. 17 d'octubre, 16.30 h. Per tercer any consecutiu tindrà lloc aquest aplec d'inici de curs de tots els i les catequistes de la diòcesi. Enguany el tema central serà la presentació del nou catecisme i dels materials complementaris que ha elaborat el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), a càrrec de Mn. Enric Termes, delegat de Catequesi de Barcelona, a la Sala Ibèria de Sant Feliu de Llobregat. El segon moment de la trobada serà la missa a la Catedral de Sant Llorenç, animada pel grup «Galilei» de Vallirana. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia i farà la benedicció dels catequistes. La celebració acabarà amb un moment de piscolabis a la Plaça de la Vila.

es van pronunciar durant els passats mesos de gener a abril, amb motiu dels 8 segles de la parròquia de Sant Miquel i també diversos articles d'interès sobre la decoració del temple actual, l'arcàngel sant Miquel, el col·legi del mateix nom i les germanes de la Doctrina Cristiana, el Llaç d'unió... L'edició està introduïda per l'historiador local Josep Maria Jordà i conté a més una interessant i molt completa cronologia.

AGENDA

56a Jornada General de l'ACO. 12 d'octubre, 9.30-18 h. Amb el lema «Cridats a ser responsables i solidaris en un món consumista», el moviment d'Acció Catòlica Obrera convoca aquesta trobada de convivència, oberta i familiar, per engregar el nou curs. A més de començar a aprofundir la temàtica d'enguany,

es realitzarà l'elecció del nou president del moviment. Col·legi Salesians Sant Joan Bosco, Pg. Vall d'Hebron 258, Barcelona.

Trobada de formació de preveres i diaques. 13 d'octubre, 10.30 h. Són convocats tots el ministres de les dues vicaries, al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès), en la primera d'aquestes trobades mensuals de formació, que enguany prendran el fil conductor del nou objectiu diocesà, de la mà de Mn. Xavier Morlans.

1a reunió del curs del Consell Presbiteral. 15 d'octubre, a les 10.30 h. Reprenen aquestes reunions periòdiques per tal d'articular la vida i l'acció pastoral dels preveres, en comunió amb el bisbe Agustí i en sintonia amb l'objectiu diocesà del nou curs.

Constitució del nou Consell Pastoral Diocesà. 17 d'octubre, 10 h.

Aquest organisme consultiu que ajuda al bisbe Agustí en la gestió pastoral de la diòcesi s'ha renovat en la meitat dels seus membres. En aquesta primera reunió a la seu del bisbat amb els nous membres, s'elegerà el Secretariat Permanent del Consell. També hi haurà un espai per al relleu entre els membres que en surten i els que hi entren, i serà a les 12 h, amb el rés de l'hora menor a la Catedral de Sant Llorenç i a continuació, un refrigeri per a tots plegats.

El bisbe Joan Carrera, pastor. 17 d'octubre, 11 h. Amb motiu de l'aniversari del traspàs del que fou bisbe auxiliar de Barcelona, tindrà lloc una jornada dedicada a ell al Seminari Conciliar de Barcelona. L'acte, obert a tothom, consistirà en la celebració de l'Eucaristia, presidida pel Cardenal de Barcelona i un acte acadèmic a l'Aula Magna, amb una ponència de Mn. Salvador Bacardit, vicari episcopal de la diòcesi de Barcelona.

CULTURA

Concert de Tardor a Collbató. 18 d'octubre, 19 h. La Jove Orquestra de l'Anoia interpretarà obres de Galuppi i Martínez Valls, amb la soprano Sheila Grados i el tenor Carles Prat, sota la direcció de David Riba. Església de Sant Corneli.

CATEDRAL

Festivitat de Sant Rarimi. 12 d'octubre, 12 h. Eucaristia en honor del copatró de Sant Feliu de Llobregat, en la festa major de tardor d'aquest municipi, presidida pel bisbe Agustí.

ECO DE LA PALABRA

Caridad en la Verdad: sobre el aborto (1)

Todos estamos inmersos en la polémica, suscitada a propósito del proyecto de ley sobre el aborto, que el Gobierno español ha confeccionado y que próximamente enviará al Parlamento para su aprobación. No entramos en la cuestión de las razones políticas que motivan de hecho este proyecto de ley, a pesar de ser un tema de gran interés. Pero, a nuestro parecer, sí es urgente entrar en la cuestión de la manera de argumentar que se usa para convencer a la gente de la bondad de este proyecto. Porque la gente, los ciudadanos, que en democracia son en definitiva los responsables de su vida personal y social, tienen que saber qué se les está diciendo, para poder discernir y actuar en consecuencia.

Los defensores del aborto y de esta ley en concreto hablan de salud, de estadísticas, de psicología, de calidad de vida, de derechos... Sin embargo lo que preocupa son sus silencios. Preocupan sus silencios sobre cuestiones también de tipo médico, sociológico, psicológico o jurídico, que tal vez «no les interesa» plantear; pero principalmente sus silencios sobre cuestiones de fondo, y que resultan ser las más importantes: la verdad del ser humano, la verdad sobre el cuerpo humano, la vida, la libertad, la procreación, la sexualidad, los derechos huma-

nos, el amor... No hablan de ello, pero el aborto voluntario y la ley en cuestión se basan necesariamente en respuestas a estas cuestiones, aunque muchos no sean conscientes. Suponemos que los políticos sí son conscientes, pero no lo dicen, o no quieren entrar en ello. ¿Por qué?

Ha sorprendido a muchos que la encíclica de Benedicto XVI *La Caridad en la Verdad*, de fuerte contenido social, y que ha merecido elogios de muchos no creyentes, incluya un mensaje sobre el aborto, en el marco del verdadero desarrollo humano:

«La apertura a la vida es el centro del verdadero desarrollo. Cuando una sociedad se encamina hacia la supresión de la vida, acaba por no encontrar la energía necesaria para esforzarse en el servicio del verdadero bien del hombre. Si se pierde la sensibilidad personal y social para acoger una nueva vida, también se marchitan otras formas de acogida provechosas para la vida social. La acogida de la vida forja las energías morales y capacita para la ayuda recíproca» (n. 28).

Esta afirmación, como todas las que aparecen en la encíclica sobre moral social, son consecuencia de lo que los cristianos entendemos por «verdad de ser humano, de la vida humana,

de la dignidad, de la relación personal, del amor...». Lo más original de la encíclica es precisamente deducir toda la moral social de su principio, de su corazón y su esencia: que la caridad es inseparable de la verdad, y que la verdad no se puede realizar más que en la caridad.

—Este principio es la fuente y el alma: si no lo sabemos aplicar a todos los aspectos de la vida, nuestra moral quedará vacía o seremos incongruentes y falsos.

—Es una contradicción (un falseamiento) difícil de aceptar, hacer una defensa de la dignidad humana y la justicia, y a la vez menospreciar y matar la vida humana, aunque sea en sus inicios (Juan Pablo II).

—Nunca la vida del otro es mía, no está disponible, no me pertenece. Su verdad es su dignidad. Y mi verdad es amarla. Ya es mucho que me haya sido confiada... para servir.

El aborto voluntario es muy grave. Pero tal vez más grave es la mentalidad que lo alimenta.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat